

Sygn. akt VII K 368/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Olsztynie, VII Wydział Karny, w składzie

Przewodniczący SSR Anna Szczepańska

Protokolant: sekr.sąd. Simona Marcjanek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.08, 19.10, 7.12.2017r.

sprawy M. M. (1), syna W. i H. z d. B., urodzonego dnia (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 23 listopada do 24 listopada 2016r. w O. przy ul. (...), z terenu parkingu niestrzeżonego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...) o wartości 8000 złotych, którego użytkownikiem był K. W. (1), na szkodę A. i M. W., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne,

tj. o czyn z art. 278§1kk w zw. z art 64§1 kk

II. w dniu 24 listopada 2016r. na drodze publicznej w O. kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), czym naruszył zakaz kierowania wszelkich pojazdów mechanicznych zasądzony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (...)sygn.. akt VIİK 663/16 obowiązujący od 5 października 2016r. do 5 października 2019r,

tj. o czyn z art. 244 kk

III. w dniu 05 grudnia 2016r. w O., przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia znalezionej karty płatniczej Banku (...) o nr (...) stwierdzającej prawa majątkowe E. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne umyślne,

tj. o czyn z art. 284§3 kk i art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1kk,

IV. w dniu 05 grudnia 2016r. w O., przy ul. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dokonał kradzieży z włamaniem na konto bankowe Banku (...) w ten sposób, że przy użyciu karty płatniczej dokonał płatności w systemie zbliżeniowym w sklepie (...) przy ul. (...) w O. na kwotę 14,97 zł. Oraz w sklepie (...) przy ul. (...) w O. na kwotę 47,69 zł, oraz w sklepie (...) przy ul. (...) w O. na kwotę 44,89 zł, a także w nieustalonym sklepie na kwotę 36,25 zł, czym działał na szkodę E. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne umyślne,

tj. czyn z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk,

I. oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego dokonania zarzuconych mu w punktach I i II przestępstw i za to skazuje go:

- za czyn opisany w punkcie I z mocy art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, opierając wymiar kary o art. 278§1 kk, przy zastosowaniu art. 4§1 kk na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie II z mocy art. 244 kk, przy zastosowaniu art. 4§1 kk na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego M. M. (1) w ramach czynów zarzuconych mu w punktach III i IV uznaje za winnego tego, że w dniu 05 grudnia 2016r. w O., po uprzednim przywłaszczeniu znalezionej karty płatniczej Banku (...) o nr (...) stwierdzającej prawa majątkowe E. S. (2), i po użyciu w transakcjach: w sklepie (...) przy ul. (...) w O., w sklepie (...) przy ul. (...) w O., w sklepie (...) przy ul. (...) w O. oraz w nieustalonym sklepie, w systemie zbliżeniowym wskazanej powyżej karty, pokonał zabezpieczenie elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwotach odpowiednio: 14,97 zł, 47,69 zł, 44,89 zł, 36,25 zł, działając na szkodę E. S. (3), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach art. 64§1 kk, w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. dokonania przestępstwa z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§2 kk i za to z mocy art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§2 kk, opierając wymiar kary o art. 279§1 kk w zw. z art. 64§ 2 kk, przy zastosowaniu art. 4§1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85§ 1 i 2 kk, art. 86§1 kk, przy zastosowaniu art. 4§1 kk w miejsce jednostkowych kar orzeka wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 06 grudnia 2016r. godz. 09:45 do dnia 08 grudnia 2016r. godz. 08:45,

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. M. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

a) A. i M. W. kwoty 8000 zł. (osiem tysięcy złotych),

b) E. S. (1) kwoty 143,80 zł. (sto czterdzieści trzy złote osiemdziesiąt groszy),

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 588 zł. (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu sadowym oraz kwotę 135,24 zł. tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia,

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt VII K 368/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2016r, około godziny 20.00 K. W. (1) zaparkował pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...) o wartości 8000 złotych, stanowiący własność A. i M. W., na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) w O., po czym udał się do domu.

W godzinach nocnych w pobliże w/w miejsca Ł. P. (1) wraz z kolegą M. M. (1) przyjechał swoim samochodem marki V. (...). M. M. (1) wysiadł z pojazdu, zaś Ł. P. (1) odjechał do miejsca swojego zamieszkania na ulicę (...). Po opuszczeniu pojazdu M. M. (1) skierował się na parking przy ulicy (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). Samochodem tym następnie przyjechał po Ł. P. (1) i wraz z nim udał się miejscowości B., do kolegi D. K. (1).

W omawianym czasie, od dnia 5 października 2016r. wobec M. M. (1) obowiązywał środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 3 lat prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. (...)z dnia 27 września 2016r. w sprawie VIIK 663/16.

W miejscowości B. wszyscy trzej mężczyźni spożywali alkohol. Następnie po upływie bliżej nieokreślonego czasu udali się O.. Tam z pojazdu wysiadł Ł. P. (1). M. M. (1) i D. K. (1) wrócili do B..

W dniu 1 grudnia 2016r. funkcjonariusze Policji w okolicy linii brzegowej jeziora B. ujawnili powyższy pojazd, który był spalony.

(dowód: zeznania świadków: K. W. k.360v, 3,74, A. W. k. 360v, częściowo Ł.P. k. 361, 56-58, D. K. k. 402, 149-152, 197, protokół oględzin rzeczy k.15-16, odpis wyroku wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27 września 2016r. w sprawie VIIK 663/16 k. 161-162)

W dniu 05 grudnia 2016r. w O. M. M. (1), przebywając w towarzystwie innych osób, na chodniku przy ulicy (...) znalazł kartę płatniczą Banku (...) o nr (...) stwierdzającą prawa majątkowe E. S. (2). Poza kartą w miejscu jej znalezienia innych wartościowych rzeczy nie było. Wymieniony zabrał wspomnianą kartę i w celu jej użycia do pokonania zabezpieczeń systemu bankowego wraz z kolegami udał się do kolejnych sklepów tj. do sklepu (...) przy ul. (...) w O., do sklepu (...) przy ul. (...) w O., do sklepu (...) przy ul. (...) w O. oraz do nieustalonego sklepu. Tam kolejno używając w systemie zbliżeniowym wskazanej powyżej karty, pokonał zabezpieczenie elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwotach odpowiednio: 14,97 zł, 47,69 zł, 44,89 zł, 36,25 zł. ,

(dowód: zeznania świadka E. S. k. 360-361, 172-173, wyjaśnienia oskarżonego k. 359-360, 195-196)

Oskarżony M. M. (1) przyznał się do popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach III i IV i w tym zakresie złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jego relacja koresponduje z jasnymi, logicznymi i konsekwentnymi, a przez to wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej E. S. (2) – w zakresie objętym zarzutami, z tych przyczyn zasługuje na uwzględnienie.

Podobnie oskarżony przyznał się do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia. Także w tym zakresie jego wina, uwzględniając treść rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w O. (...)zawartego w wyroku z dnia 27 września 2016r. w sprawie VIIK 663/16 nie budzi wątpliwości. Oskarżony bowiem w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (biegnącego od daty uprawomocnienia się orzeczenia) na drogach publicznych kierował samochodem.

Oskarżony kwestionował jednocześnie swoje sprawstwo w zakresie czynu zarzuconego mu w punkcie I. W tej kwestii istota jego wyjaśnień sprowadzała się do twierdzeń, iż przedmiotowy samochód „użyczył” od osoby znanej mu uprzednio, której danych osobowych nie pamiętał, a która sama zaproponowała mu, że go podwiezie. Oskarżony wówczas miał zapytać czy „da się przejechać”, na co wspomniany mężczyzna zgodził się. Oskarżony zatem wsiadł do pojazdu, nie dbając o brak dokumentów i udał się samochodem po kolegę Ł. P. (1), z którym rozstał się krótko przed omawianą sytuacją, a następnie do miejscowości B. „na imprezę”. Nie pamiętał jak wrócił do domu i nie wiedział co stało się z pojazdem.

Sąd nie podzielił powyższych wyjaśnień oskarżonego albowiem uwzględniając całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stanowią one – w ocenie Sądu- jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony i zmierną do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Co więcej, analiza tych twierdzeń prowadzi do przyjęcia, iż są one nielogiczne, niejasne i co najmniej wątpliwe.

Podkreślić należy, iż z jasnych, konsekwentnych i spójnych, a przez to wiarygodnych zeznań świadków K. W. i A. W. jednoznacznie wynika, iż samochód objęty opisem czynu z punktu I w omawianym czasie stał na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) w O.. Mając jednocześnie na uwadze zeznania pierwszego z wymienionych, który nie był w stanie w sposób jednoznaczny potwierdzić, iż samochód został zamknięty, przyjęć należało, iż stał w stanie niezabezpieczonym przed kradzieżą. Nadto K. W. przyznał, iż kluczyki od auta mogły pozostać w drzwiach (v.k. 360v).

Jak wynika z kolei z zeznań świadka Ł. P. (1) wymieniony rozstał się z oskarżonym w godzinach nocnych w czasie objętym zarzutem z pkt. I, w miejscu oddalonym około 200 m. od wspomnianego parkingu. Następnie, na co świadek wskazał składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym, po upływie ok.10-20 minut oskarżony zadzwonił do świadka i zapowiedział mu, że przyjedzie do niego (...) (v.k. 57). Mężczyźni krótko potem spotkali się na parkingu obok miejsca zamieszkania Ł.P., jeździli przez krótki czas pod blokiem, a następnie wyruszyli do B., do D. K. (1). Świadek, co wydaje się całkowicie nielogiczne, uwzględniając zainteresowania świadka omawianym samochodem, wspólne przejażdżki pod blokiem, twierdził, iż nie pytał oskarżonego o pochodzenie pojazdu i w ogólnie na temat pojazdu z nim nie rozmawiał. Jednocześnie świadek podał, iż oskarżony nie mówił żeby miał zwrócić pojazd innej osobie. Także oskarżony nie był w stanie logicznie wyjaśnić sytuacji związanej z korzystaniem z samochodu przez całą praktycznie noc, uwzględniając, iż wspomniany przez niego mężczyzna przekazał mu samochód jedynie w celu „przejechania się”. Równie niedorzecznie brzmią zapewnienia oskarżonego jakoby omawiana sytuacja nie była w żaden sposób wyjątkowa, gdyż często „pożyczał od kogoś samochód żeby się przejechać”. Nie sposób także nie zwrócić uwagi na tą część wyjaśnień M. M., w których twierdził, iż po omawianym zdarzeniu nigdy mężczyzny, który użyczył” mu pojazd nie wiedział, co musiałoby oznaczać, że mężczyzna ten nie interesował się tym, co stało się z posiadany przez niego samochodem. Przypomnieć natomiast należy, iż przedmiotem umowy, o której zapewniał oskarżony miało być :”użyczenie”, nie zaś darowizna.

Podkreślić także należy oceniając wyjaśnienia oskarżonego, iż przedmiotowy samochód został znaleziony w dniu 1 grudnia 2016r. w okolicy linii brzegowej jeziora B., a zatem w okolicy miejsca zamieszkania D. K., gdzie w czasie objętym zarzutem trwała impreza z udziałem wymienionego, oskarżonego i Ł. P.. Co więcej, z zeznań świadka Ł. P. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wprost wynika, iż po kilku dniach zadzwonił do niego D. K. i powiedział mu, że jeśli ktoś będzie pytał o przedmiotowy samochód – (...) to „nigdy jej nie widział, nigdzie nią nie jeździł, nic o niej nie wie”. Nadto D. K. poinformował wymienionego, iż przedmiotowy samochód wraz z oskarżonym spalili „gdzieś pod B.” (v.k. 57v). Na rozprawie świadek starał się złagodzić wymowę uprzednich wypowiedzi i twierdził, że D. K. nie wspominał o spaleniu pojazdu, a jedynie, iż „nie ma takiego samochodu i nie było”.

Sąd zasadniczo dał wiarę zeznaniom wymienionego świadka złożonym w postępowaniu przygotowawczym, poza wspomnianymi powyżej, nielogicznymi wypowiedziami, albowiem są one jasne i spójne. Odmienne twierdzenia złożone na rozprawie, w obecności oskarżonego, w ocenie Sądu zmierzają do złagodzenia odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd dał również wiarę konsekwentnym i jasnym zeznaniom świadka J. M., konkubiny Ł.P., która słyszała rozmowę telefoniczną oskarżonego z wymienionym. Świadek podała, iż podczas rozmowy Ł. P. zapytał oskarżonego „jaki samochód”, a nadto użył stwierdzenia: „Jak za darmo to dawaj”.

Sąd nie dał w zasadzie wiary zeznaniom świadka D. K. w zakresie istotnym dla czynienia ustaleń dotyczących zaboru pojazdu. Świadek, niewątpliwie obawiając się ewentualnych konsekwencji – na co wskazują jego wypowiedzi- negował swoją wiedzę odnośnie pochodzenia pojazdu. Twierdził, wbrew temu o czym zeznał Ł. P., iż oskarżony mówił, że jest to „jego kolejny samochód”, miał na to dokumenty, których wprawdzie nie pokazywał, ale świadek mu wierzył (v.k. 402). Zaprzeczył także jakoby miał dzwonić do Ł. P. i rozmawiać „na temat samochodu”. O spaleniu pojazdu w miejscu gdzie kiedyś palili samochody skradzione wspólnie z oskarżonym dowiedział się z internetu (k. 151).

Reasumując, powyższe, skrótowo jedynie przedstawione zeznania świadka są na tyle nielogiczne i niejasne, że nie sposób na ich podstawie czynić pewnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Została bowiem wykazana wiarygodnymi dowodami.

Czyny przypisane oskarżonemu w punkcie I, jak wynika z wyżej poczynionych uwag, wyczerpują znamiona art. 278§1 kk oraz art. 244kk.

Oskarżony bowiem dokonał zaboru niezabezpieczonego pojazdu, z którym postępował następnie, jak z własnym. Cel przywłaszczenia w świetle okoliczności sprawy nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Wspomnianym pojazdem poruszał się następnie po drogach publicznych nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem sądu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Jednocześnie czynu z art. 278§1 kk oskarżony dopuścił się działając w warunkach recydywy z art. 64§1kk. Wcześniej bowiem był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Odbywał także m.in. karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22.02.2011r. w sprawie VIIK 53/11, w okresach m.in. od 24.04.2012 do 06.04.2013r, od 06.04.2013r. do 03.07.2015r. za umyślne przestępstwo podobne, w tym przestępstwa popełnione w warunkach recydywy z art. 64§1 kk (w sprawie VIIK 507/99, VIIK 677/09), co było podstawą zmiany ustaleń i kwalifikacji prawnej dokonanych w postępowaniu przygotowawczym odnośnie popełnienia czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. IV w warunkach §1 art. 64 - poprzez przyjęcie działania w warunkach art. 64§2 kk.

Analiza zawartości czasowej i sytuacyjnej działania oskarżonego zarzuconego mu w punktach III i IV aktu oskarżenia oraz tożsamość motywacji oskarżonego uzasadnia – w ocenie Sądu - przyjęcie, iż wspomniane działania oskarżonego należy traktować jako jeden czyn, zaś działanie polegające na przywłaszczeniu znalezionej karty płatniczej, która w tym samym czasie została następnie wykorzystana do pokonania zabezpieczeń elektronicznych i do włamania się do systemu bankowego - jako czyn współukarany uprzedni. Między powyższym czynem oskarżonego, a czynem głównym istniała bowiem nie tylko wspomniana więź czasowa, ale także funkcjonalna i sytuacyjna, pozwalająca uznać za podstawę prawnokarnego wartościowania tylko czyn główny, a pominąć czyn uprzedni, jako zawierający nieporównanie niższy ładunek społecznej szkodliwości (v. wyrok z dnia 22 marca 2012 r., II AKa 270/11, KZS 2012, z. 5, poz. 47). Orzeczona natomiast kara oddaje całą zawartość kryminalną i uwzględnia całą zawartość bezprawia zachowań sprawcy.

Uznając oskarżonego za winnego dokonania przypisanego mu przestępstwa Sąd wymierzył kary jednostkowe i karę łączną jak w pkt. I - III wyroku.

W powyższym zakresie uwzględniono charakter i okoliczności czynów, wartość szkody, działanie w warunkach recydywy i uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego. Działanie oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw przeciwko mieniu wynikało z niskich pobudek i bezpodstawnej chęci wzbogacenia się kosztem pokrzywdzonych.

W ocenie Sądu orzeczone wobec oskarżonego kary są adekwatne do jego stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Spełnią także cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających łagodne traktowanie oskarżonego - wielokrotnie uprzednio karanego m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wobec ustalenia, iż oskarżony swoimi działaniami wyrządził pokrzywdzonym szkodę, Sąd uwzględniając rozmiar szkody zobowiązał oskarżonego do jej naprawienia, zgodnie z punktem V wyroku.

Zgodnie z zasadą z art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu orzeczonego na podstawie przepisów art. 29 ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) , § 14 ust. 2 pkt.3, i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm).

Jednocześnie Sąd uznał, iż z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego względy słuszności przemawiają za zwolnieniem go w całości od zapłaty kosztów sądowych (art.624§1kpk).